

и не ми остава друго освѣнъ да употребѣи едно срѣдство, и туй го виждамъ неизбежно.

Завѣсата ся отвори исцѣло. Една рака ся изсочи отъ колескѣтъ и държеше нѣщо, което поради тъмнотѣтъ не ся виждаше какво е, а гласътъ прибави.

— Якове?

— Що искате, господарю.

— Земи този пищовъ.

— Зехъ го.

— Строши лобътъ на този опачникъ; сѣдни на мѣстото му, и карай скоро да вървимъ,

— Твърда добръ, господарю, отговори Яковъ, като истегли съ голѣмо хитроумство застрѣлъ на пищова, който му подаде господарьтъ му.

Сухото и неволеисното изпращаніе на застрѣла произведе възшебно слѣдствие възвъзгоркѣтъ возатаи.

— Недѣй! Недѣй извика, като измелеца и припадна на краката му.

Яковъ посочи устата на оражїето къмъ слѣпнѣтъ очи на горкѣтъ возатаи, посѣвъ попита.

— Да правя ли, господарю.

— Недѣй още, може този опачникъ найпослѣ да ти послуша; но ако бы че ся противи еще, свети му маслото; отговори гласътъ.

— Ще вы слушамъ, ще вы слушамъ, извика вънъ отъ себеси возатаи; ще направя каквото искате само недѣйте мя затрива.

— Кога е тѣй качи ся по-скоро.

— Съ едно възвѣмване возатаи възлѣхъ на единъ отъ конїетъ и хванх броздытъ.

Мъшинената завѣса ся отвори пакъ, и гласътъ повтори.

— Якове, бѣди на шрѣкъ надъ този опачникъ! Тѣжъ вечеръ трѣба да съмъ въ Парижъ.